

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3597/2020
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Лазаревић, адвокат у ..., против туженог ЈП Путеви Србија Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 872/20 од 21.02.2020. године, у седници већа од 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против првог става изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 872/20 од 21.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против првог става изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 872/20 од 21.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против преиначавајућег дела пресуде Апелационог суда у Београду Гж 872/20 од 21.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 26306/16 од 29.10.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде штете за период од септембра 2014. године до децембра 2015. године износ од 165.909,28 динара са законском затезном каматом од 29.10.2018. године до исплате; ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева на име накнаде штете у износу од 207.386,72 динара са законском затезном каматом; ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове у износу од 107.488,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 872/20 од 21.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у првом

ставу изреке; ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у другом ставу изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име накнаде штете износ од 207.486,72 динара за период од јануара 2013. године до августа 2014. године са законском затезном каматом од 29.10.2018. године до исплате; ставом трећим изреке одбачена је жалба туженог изјављена против другог става изреке првостепене пресуде; ставом четвртим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка; ставом петим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 119.478,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Првостепени суд је обавезао туженог да тужиоцу накнади штету у износу од 165.909,28 динара за период од септембра 2014. године до децембра 2015. године, на основу чланова 154. и 155. ЗОО, јер је тужиоцу услед изградње аутопута онемогућено обрађивање пољопривредног земљишта. Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду у наведеном делу. О тужиочевом захтеву у поменутом делу судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог у делу којим се побија први став другостепене пресуде, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена у делу којим се побија другостепена пресуда у првом ставу изреке.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужба за накнаду штете поднета је 21.09.2016. године, а преиначена 02.07.2018. године. Побијана другостепена пресуда донета је 21.02.2010. године. Вредност предмета спора побијаног дела о којем је одлучено ставом првим изреке другостепене пресуде износи 165.209,28 динара.

Како вредност предмета спора наведеног побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

Испитујући побијану пресуду у преиначеном делу применом члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијске наводе којима се истиче битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 12) ЗПП, Врховни касациони суд није разматрао јер се, према члану 407. ЗПП, ревизија не може изјавити из наведеног разлога.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу правноснажног решења Другог општинског суда у Београду О 3293/07 од 04.02.2018. године ванкњижни корисник катастарске парцеле број .. КО ..., која одговара катастарској парцели број .. КО ... новог премера, површине 4524 м2. Тужилац је на наведеној парцели годинама узгајао кукуруз и пасуљ све до 2007. године када је изграђен аутопут Е70 - Е75 Добановци - Бубањ Поток. За потребе изградње аутопута – обилазнице извршено је заузимање околних парцела. Тужиоцу је на тај начин онемогућен прилаз катастарској парцели број .. КО Инвеститор градње је био тужени. Штета настала за тужиоца у висини измакле користи због немогућности узгајања кукуруза и пасуља за период 2013 - 2015. годину износи 373.296,00 динара.

Према становишту првостепеног суда, тужиочево потраживање за период од јануара 2013. године закључно са августом 2014. године је застарело на основу члана 376. става 1. ЗОО јер је тужилац на касније 2007. године, када је пуштен у коришћење аутопут, сазнао за штету и одговорно лице, а тужба је поднета 21.09.2016. године.

Према становишту другостепеног суда, конкретна штета настаје сукцесивно по истеку производног циклуса због чега рок застарелости тече од доспелости сваког годишњег губитка приноса. Тужилац је тек у јесен 2013. године сазнао за губитак приноса у тој сезони, а тужбу је поднео 21.09.2016. године, због чега тужиочево потраживање није застарело.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Првостепени суд је утврдио све чињенице битне за пресуђење и за утврђене чињенице навео разлоге који су сагласни међусобно, као и садржини изведених доказа. Стога овај суд нема разлога да сумња у савесно поступање првостепеног суда приликом оцене изведених доказа.

Побијаном пресудом је, на основу правилне примене чланова 154, 155. и 376. става 1. ЗОО, обавезан тужени да тужиоцу накнади штету у висини измакле користи због немогућности узгајања кукуруза и пасуља и за период од јануара 2013. године до августа 2014. године у износу од 207.386,72 динара. Штета која настаје због немогућности обрађивања пољопривредног земљишта доспева сукцесивно по истеку производног циклуса јер је тек тада могуће утврдити обим и висину штете. Стога рок застарелости тече од доспелости сваког појединчаног годишњег губитка приноса. Тужилац је тек у јесен 2013. године могао знати обим губитка приноса у тој пољопривредној сезони, а тужбу је поднео 21.09.2016. године, због чега тужиочево потраживање није застарело за период од јануара 2013. године до августа 2014. године.

Врховни касациони суд је, на основу члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић